

Зміст

Вступна новела.....	3
Життя	9
Колонії, вілли.....	18
Редактор Карк.....	26
Кіт у чоботях.....	49
Юрко	66
На глухім шляху	77
Солонський Яр.....	83
Шляхетне гніздо	95
Синій листопад.....	102
Чумаківська комуна.....	120
Бараки, що за містом	136
Свиня.....	153
Кімната Ч. 2.....	169
Легенда	186
Дорога й ластівка.....	196

Вступна новела

Вчора в «Седі» безумствувала Ужвій, і «Березіль» давав ілюзію екзотичної зливи. а сьогодні над Харковом зупинились табуни південних хмар і йде справжній тропічний дощ – густий, запашний і надзвичайно теплий. Горожани зовсім збожеволіли з такої несподіванки й висипали на вулиці. Про тропік Козерога вони знали тільки з географії, а тут трапилось чудо – і тропік Козерога завітав на Лопань. Натовпи суєтяться, ловлять язиками солодкі краплі тихої тропічної зливи й ніяк не думають ховатись під навісами домиків.

– Чудесно, – говорю я й булькаю в теплі калюжі. Юліян Шпол, автор комедії «Катіна любов або будівельна пропаганда», мовчки за мною: я завжди забігаю вперед. Весь він як мокре курча, і – дивно! – з його капелюшка тече чомусь синя вода. Я повертаюсь до нього й говорю:

– Сьогодні моє любиме число – 13. Отже, сьогоднішній день мусить принести нам якусь приємну несподіванку. Як ти гадаєш, що це має бути?

– Очевидно, зустрінемо професора Канашкіна, – серйозно відповідає мій приятель.

І дійсно: в кав'ярні Пока до нас підходить названий професор, і підходить з такою, знаєте, усмішкою, ніби він допіру наївся карамелі. Він нас вітає, робить нам кніксен та кілька компліментів, розповідає щось про критичну оглоблю й тут же читає нам свій науковий труд під такою назвою: «Що таке липа, як так трапляється, що професорська кафедра раптом стає липова, що таке, нарешті, липовий професор, його роль в марксистському суспільстві, а також про соціальне коріння богемських ухилів серед наших іспанських письменників».

– Чудесно! – говорю я, похлопавши Канашкіна по плечу й узявшись двома пальцями за його піджачну петельку. – Чудесно! Ти подаєш великі надії, і я певний, що суспільство на слідуючий рік обере тебе членом свого парламенту.

– Ну що ви! – червоніє мій професор. – Я зовсім не припускаю, щоб моя робота мала такі несподівані наслідки.

Але ми – я й Юліян Шпол – стоїмо на своєму: мовляв, без бляхи тут не обійдеться, мовляв, на слідуючий рік ми вже саме Канашкіна будемо обирати, мовляв, він же знає, що в цьому році ми таки зуміли провести кількох своїх кандидатів.

– Дякую, дуже дякую! – говорить професор, і ми виходимо з ним на вулицю.

Нас зустрічає та сама тропічна злива. Я запевняю, що «Три мушкетери» написав несамовитий Ринальдо Ринальдїні, а професор Канашкін запевняє, що цей твір не належить перу «письменника Ринальдо Ринальдїні, а належить перу французького письменника Гофмана-молодшого, що писав під псевдонімом Дюма (батько)». Тоді до нас підходить Олесь Досвітній (переступає через калюжу) і каже:

– Драстуйте, товариші! Драстуйте й ви, професоре Канашкін!

– Драстуй! – говоримо ми й ловимо язиками краплі теплої тропічної зливи.

Олесь Досвітній інформує, що він допіру скінчив свій новий твір під такою назвою: «Собор Паризької Богоматері». Вищеназваний професор виймає олівець і записує: «Олесь Слісаренко написав удосвіта новий твір «Собор Паризької Богоматері». Потім до нас підходить відомий панфутурист Семенко й одразу ж починає ображати мене дотепами й лаяти за французькі фрази, що я їх вживав у своїх памфлетах: мовляв, це ж французьке парикмахерство. Я з ним погоджуюсь, і таким чином виявляється, що я творив свідоме французьке парикмахерство. Тоді беру «Зустріч трьох» і питаю:

– а що значить NR, що стоїть над кожним твоїм віршем у цьому збірнику?

– Як що? – каже Семенко. – Це значить – кінська сила!

– Боже мій! – скрикнув я. – Таж кінська сила має зовсім інше позначення.

Панфутурист нічого не відповів, і таким чином виявилось, що він творив несвідоме латинське парикмахерство.

Юліян Шпол зареготав. Семенко зблід і пішов до Красноної гостиниці. Ми його не затримували, як і професора Канашкіна.

Нарешті підійшли до Держвидаву. Там ми обтрусились від дощу й зустріли ще кількох творців читанок («папа режет, мама клеїт»). До Держвидаву мусив зайти сьогодні якийсь начальник, і тому в одній кімнаті пахло репейним маслом – саме тим, що не з *agrimonia eupatorium*, а з *larra*. в кімнаті Аркадія Любченка, автора «Буремної путі», кількох талановитих оповідань і не закінченого ще роману, до нас підійшов Пилипенко, автор «Байківниці» й закінченого роману «Малоросія», і каже до мене:

– а в цьому році вашого прізвища в держвидавівському календарі не буде.

– Під рубрикою «історичні події»? – питаю я.

– і під рубрикою, і без рубрики! Ніяк не буде!

– Та невже? – кажу я й сідаю до столу, щоб трохи поплакати. і я плачу гіркими слізьми. Тоді Пилипенко, Юліян Шпол і Олесь Досвітній (як і Аркадій Любченко) починають утїшати мене. Але як утїшити? Я говорю крізь слюзи:

– За що? За що? – І, вийнявши з кишені жменю підсмаженого насіння, вибираю гарбузові кабачки й з смаком лузаю гарбузові кабачки (мовляв, «за що? за що?»).

Нарешті, поговоривши про садизм, пролетарських письменників і рябу шкапу, ми йдемо до нашого мецената – Раїси Азарх. Вона зустрічає нас милою усмішкою.

– А... – говорить Раїса Азарх. – Дуже рада вас бачити! а тебе, Nicolas, особливо!

Вона мені пропонує перевидати мої твори під назвою «Твори». Я, звичайно, відмовляюсь. Словом, я проти. Вона – за. Я проти! Вона – за! Виявляється також, що за і мої приятелі, як от Аркадій Любченко. Тоді я погоджуюсь, і ми складаємо умову.

...І от умову складено. Я знову перечитую свої оповідання (до речі, страшенно нудно перечитувати) і сідаю писати «вступну новелу». Але що писати? Знаю тільки, що написати обов'язково треба, бо ж і я все-таки несу відповідальність за себе.

...І от я відповідаю. По-перше – «твори». Це зовсім не «полное собрание сочинений», це не претензія – це непереможне бажання моїх меценатів: Раїси Азарх, Сергія Пилипенка і Аркадія Любченка. Отже, за всякими оправками з приводу назви звертайтеся, будь ласка, до вищеназваних меценатів. і далі (щоб не забути): в перший, у другий, як і в дальші томики я вкладаю речі, ще ніде не друковані.

А тепер про зміст. Свою наймолодшу збірку я писав на початку тридцятих років нашого століття (в 1921–1922). в кімнаті, де я працював, було страшенно тісно (жило багато народу), так що я міг сідати за стіл лише вночі. Саме тому, мабуть, у моїх творах і мжичка.

Ні, мабуть, не тому: я просто фіксував настрої тридцятих років.

Тепер про форму. Я, знаєте, належу до того художнього напрямку, який сьогодні не в моді. Я, пробачте за вольтер'янство, я... романтик! Саме відси й іде розхристаність і зворушливе шукання самого себе до ста двадцятьох років (я думаю прожити сто п'ятдесят).

Впливи. Я погоджуюсь з тими вельмишановними критиками, що не бачать у моїх творах нічого оригінального. Вони мають рацію: весь я в лабетах пільняковщини та інших серапіонових братів.

Мова. Мова моїх творів надзвичайно кострубата. Окремі вирази бувають буквально безграмотні. От приклад: «Балачки його нічого собою не уявляли». Про мову моїх творів можна прочитати у професора Сулими.

От і все. а коли сказати, що я можу бути автором тільки одного твору, який хочу написати через багато років і до якого я дійду, очевидно, через етюди, то це вже буде рішуче все!

Словом, я до безумства люблю небо, трави, зорі, задумливі вечори, ніжні осінні ранки, коли десь летять огнянопері вальдшнепи (мій сюжетний любовний роман «Вальдшнепи» буде в третьому томі) – все те, чим там пахне сумновеселий край нашого строкатого життя. Я до безумства люблю ніжних жінок з добрими, розумними очима, і я страшенно шкодую, що мені не судилося народитись таким шикарним, як леопард. Іще люблю я до безумства наші українські степи, де промчалась синя буря

громадянської баталії, люблю вишневі садки («садок вишневий коло хати») і знаю, як пахнуть майбутні городи нашої миргородської країни. Я вірю в «загірну комуну» і вірю так божевільно, що можна вмерти. Я – мрійник і з висоти свого незрівняного нахабства плюю на слинявий «скепсис» нашого скептичного віку. Ну, і так далі.

А тепер – поки що до побачення! Зараз іду в робітничий квартал до радянських робітничих домиків і буду там слухати, як заливається гармошка бродячого музики.

Вона заливається якимось сумно, і я думаю: тут я все-таки не зустріну професора Канашкіна, і я пригадую, що попереду мене стелиться великий життєвий шлях. Він починається десь у минулих віках і шкутильгає осінньою елегією через шведські могили, через Сорочинський ярмарок і далі, аж до Гофманської фантастики (між іншим, можна сказати не тільки «Три мушкетери», але й «три мушке-тонери». Мушкет, аркебуза – це одно, а мушкетон – це старовинна рушниця з набоями в кілька куль, що одразу летять у кілька сторін).

...Словом, хай живе життя! Хай живе безсмертне слово! Хай живе тропічна злива – густа, запашна й надзвичайно тепла. Я – вірю!

...Юліян Шпол, автор комедії «Катіна любов або будівельна пропаганда», мовчки ступає за мною. Весь він як мокре курча, і – дивно! – з його капелюшка тече чомусь синя вода.

Драстуй, Юліяне Шпол! Драстуй, запашне життя! Тисну вам руку! Завтра піду на могилу комунара, автора «Ударів молота і серпа». Я понесу йому пучок синьооких фіалок і там згадаю про свою загадкову смерть. Драстуй, Юліяне Шпол! Драстуй, запашне життя! Я – вірю!

Життєсе

I

Коли за лісом зав'яне молодик, там десь, на степах, над озиминою, цвіт стелиться, а він зав'яне – в оселях сутеніє, розливаються цебра синяви – тихої, блідої, і вмирають каганці. Тічки тоді бігають, тріщать тини, скаженіють пси, найбільш крихкотілі, – дужі пси мовчазно шкутильгають за переможцем, а крихкотілі в спорзній солоднечі гризуться. Спорзно тоді в повітрі. Тому: наші прадіди теж у цей час бігали тічкою, а наша кров – прадідівська, червона і теж горить.

А от клуні. Так, клуні. в них торішня солома, а на ній зеленіє кохання. і до клунь тріщать тини. і риплять вони теж спорзно. Хто знає, як у ці ночі клуні риплять? Солома зітхає, так вона зітхала віки, навіть коли татарські загони блукали по степах на Україні.

І от: на однім боці Ворскли – Дамаївка, на другім – хутір Комарівка. Недалеко гетьманський ліс, а далі – Диканька (диканьське пиво й меди опішнянські – недалеко біля Полтави). Дивишся на гетьманський ліс, згадується: гетьманщина, Гоголь, татари, Карло XII і т. ін. Тоді могили

жевріють, ніч, день, ранок, світанок – все одно... Над степами гойдається шуліка...

Із Дамаївки приїздили двоє: Павло й Мишко-комуніст. Приїздили на човні до Степанового городу. Степанова дівка – Гандзя, казали – повна пазуха грудей. у Степановій клуні спала й Оксана. з Оксаною от що: їй 17 літ, батько її, Рубан, сюсюкає, а мати теж сюсюкає. Оксана ходить «корольком», груди що яблука тверді, й несе їх уперед, от і спокушала парубків.

Казали:

– Оксано, пора на вечорниці!

А батько не пускав. Парубки обмазали ворота дьогтем, а на ворота солом'яного діда поставили. Рубан перелякався й засюсюкав:

– Сарас іди носювати в клуню!

Оксана:

– Що ви, тату?

– Сарас, сьоб мені сього гріха більс не було.

І виштовхав із хати, а сам пішов у комнезам скаржитись. а було це вдень. Оксана подумала й пішла до Гандзі. Та ж спить з парубками уже шостий рік. Порадила: лягай зо мною. Послухала. Гандзя з Павлом на возі, а Оксана поки що сама. На другий день Павло приїхав з Мишком, і Мишко ліг біля Оксани.

Було й так: Павло забариться, а Гандзя чекає. Тоді виходили з клуні, щоб парубки не почули, і через город до дощок – прали удень білизну там. Сюди приставав Павлів човен.

Комарівка була на узгір'ї, і з дощок майоріли силуети будівель. з річки йшов дух – може, татарський, задвістілітпозадній, може, з баговиння, і річка була далека в своїй глибині; вона з Дніпра в Чорне море бігла, думалось, що й вона морськими синіми бурями дихає, казали – Комарів-

ка над баговинням замислилась, так: вечори ходили по Комарівці – сірі, тихі – і далі – далі... і Оксана мріяла. а Гандзя булькала у воді ногами, спідницю закочувала й співала:

Маруся отруїлась,
В больничной дом везуть.

І груди її високо підіймались, ніби хотіли полинути в темно-сині простори. і ще вона співала, і співи лагідно лунали за рікою. а потім зітхала і нудьгувала. Оксана дивилась на Гандзю й теж хвилювалася й думала про очерети, про комуніста, про комуністів, про продподаток – батько лаявся – а вони полинуть восени – качки, про качок думала, а куди – невідомо. і мріялось, і ще мріялось...

Нарешті з-за коси виринав човен, наближався скоро, але тихо, щоб ніч не почула. Павло гребе, мов справжній рибалка, а Мишко в душогубці з очима заплющеними – боязко. і Гандзя завмирала, і Оксана завмирала, і всі завмирали. Ах! Павло... Павло... поспішає – міцний, бадьорий і злий.

Збентежено ховалась в очеретах вона – ніч. Зорі горіли хоробливо й у солодкій тузі падали на поверхню.

...Потім учотирьох ішли в клуну спати. в клуні на возі Гандзя здержливо реготала – і солодко було. Тріщав віз – і було тьмяно. На вулиці, і по городах, і по садках блукали зайві парубки й лякали ніч штучним іржанням:

– І-го-го! І-го-го!

І чути було ще тоскний заспів:

Не за Леніна, не за Троцького...

А в другім кінці співали:

Чий я козак, звуся Воля,

Українець з Гуляй-Поля.

Гей шумуй, моє вино,

Йде за правдою Махно!

Біля Оксани лежав Мишко, мовчки цілував їй волосся, а вона мовчала. Мишко брав її руку й теж цілував. Оксана пручалась тихо.

– Господи, не треба, у мене руки брудні.

Мишко важко дихав і уперто не пускав її руки. Було тремтіння. і так цілу ніч: він її руки цілував, а вона пручалась. Іноді він її брав за груди, але зараз же «вибачався» і казав, що це якимось так. Світало – і вони розходились. Дивно, яка ніч була коротка! Оксана козою бігла додому, і цілий день туманіло в голові.

...А від дощок відпливав човен, а десь дзвеніли червоні дзвони зорі.

II

Минали дні, і в спогадах поринали ночі. Як це: десь біля Диканьки є село і хутір – а що тут раніше було? До татарви? Га? Так, село і хутір – і далі-далі... а що через сорок років? Га? Гоголь, Мазепа, Карло XII.

Моя люба соціалістична Україно! Степи, шуліка, і літнє сонце відходить за обрій, а за ним молочна стежка співає білих, а може, й червінькових пісень, мукають корови, з пасовиська бредуть – і далі-далі. Ферми, електричні плуги... машини, фабрики, заводи... Ах!.. і далі-далі... Молочна стежка співає – яких пісень?..

Ішло літо, куріли сіновали, думали підстрижені луки. Проходили громовиці, відходили блискавиці – далеко-далеко, тільки на обрії блимало золото, і ріка тихо хоронила післядощовий глибокий смуток.

Мишко казав Оксані:

– Я скоро поїду до міста. і ти поїдеш. Я докінчу науку – тепер тихо. Тепер можна, і ти будеш учитись. Тепер усім можна, тепер для бідних школа.

Оксана не любила комуністів, усе село не любило, а в Мишчиних очах стояло кохання, і вона вже любила комуністів.

...У липні ночі були душні, із степів дзвонило – неясно, із невідомих химерних дзвонів. Тоді Мишко казав:

– Оксаночко, яке життя! Хоч би скоріш до міста. Як мені хочеться до міста. у Київ поїду я...

Думала про життя, думала про Київ, думала, що в Києві невідоме життя, думала про великі міста, де курить химерно, і хотілось до великих міст, до життя.

І ще проходили дні, і в спогадах поринали ночі. і знову куріли сіновали. Але стало неспокійно.

В Дамаївці партизани вбили двох комуністів, а Мишко втік.

Із повіту приїхав карний загін. і Мишко знову збирав продподаток, але в Комарівку їздив рідко, бо боязко було. Коли приїздив – був несміливий, прислухався, не говорив про чудесне, тільки Оксані чудесно було.

І от: Оксана до колодязя йшла, назустріч – Гандзя.

Гандзя:

– Чула... виїздить твій?

Захмарилось обличчя:

– Не знаю.

Оксані й гарно було, і погано було – чи візьме й її з собою?

Каже Гандзя:

– Не выпускай: комуніст гарний – може, оженився... Та тільки чорт їх розбере. Мій дід кріпак був, розказував, як колись такі ж паничі теж установлювали владу. Бувало й так, що селянок брали, а бувало й так, що дурили тільки.